ŽELJA ZA NAS

NAKLADNIK
Poetika j.d.o.o.
Božidara Rašice 1, Zagreb
www.poetika.eu

ZA NAKLADNIKA
Katarina Uskoković

UREDNIK
Davor Uskoković

PRIJEVOD
Mirjana Paić Jurinić

LEKTURA
Mira Pavlica

GRAFIČKO OBLIKOVANJE
Beker

TISAK
Kerschoffset d.o.o.
Zagreb, siječanj 2026.

NASLOV IZVORNIKA
A WISH FOR US by Tillie Cole
Copyright © Tillie Cole 2024
© za hrvatsko izdanje Poetika j.d.o.o., 2025.

Sva prava pridržana. Ova je knjiga zaštićena autorskim pravima i ne smije se ni djelomično reproducirati, pohraniti u sustavu za reproduciranje, niti prenositi u bilo kojem obliku i na bilo koji način bez pisanog dopuštenja izdavača.
ISBN 978-953-8481-47-5
CIP zapis je dostupan u nacionalnom skupnom katalogu knjižničnog sustava Bukinet pod brojem 991005914952909366.

TILLIE COLE

ŽELJA ZA NAS

POETIKA

Romanu, otkucaju mojeg srca

Glazba daje dušu svemiru, krila umu,
let mašti i život svemu.

– PLATON

1. poglavlje

Cromwell

Brighton, Engleska

Klub pulsira, dok ritam kojim bombardiram rasplesanu gomilu obuzima njihova tijela. Ruke visoko u zraku, zanjihani bokovi, oči širom otvorene i staklaste, dok im moja glazba udara u uši, a ritmički taktovi kontroliraju svaki njihov pokret. Zrak je gust i ljepljiv, a odjeća zalijepljena za kožu ljudi koji su se gurali da uđu u već prepun klub, kako bi me čuli.

Gledao sam kako ih osvjetljavaju boje. Gledao sam kako se gube u zvuku. Gledao sam kako odbacuju ono što su bili toga dana – službenik, student, policajac, djelatnik pozivnog centra – što god da su, dovraga, bili. Upravo sada, u ovom klubu, vjerojatno pijani, oni su robovi mojih pjesama. Upravo ovdje, u ovom trenutku, moja je glazba njihov život. Bila im je jedino važno dok su zabacivali glave i čekali vrhunac, nirvanu koju sam im slao sa svojeg mjesta na podiju.

Ja, međutim, nisam ništa osjećao. Ništa osim obamrlosti koju mi je davalo piće pokraj mene. Dvije ruke klizile su oko mog struka. Vruć dah prostrujio mi je pokraj uha dok su

me pune usne ljubile po vratu. Zavrtio sam posljednji takt, zgrabio *Jack Daniels* pokraj sebe i potegnuo ravno iz boce. Tresnuo sam bocu natrag i vratio se laptopu da smiksam sljedeću stvar. Ruke s oštrim noktima prolazile su mi kroz kosu i povlačile crne pramenove. Lupkao sam po tipkama, stišavajući glazbu, usporavajući ritam.

Dah mi se produljio dok je gomila čekala, a pluća su mi se zamrznula kad su se počeli njihati, pripremajući se za *crescendo*. Čekao ih je epski nalet ritmova i bubnjeva, ludilo od miksa koji ću im dati. Podigao sam pogled s laptopa, smiješeći se dok sam gledao gomilu ljudi kako stoje na rubu i čekaju... čekaju... samo čekaju.

Sad.

Spustio sam ruku, sa slušalicama na lijevom uhu. Grmljavina elektroničke plesne glazbe uletjela je u gomilu. Rafali neonskih boja ispunili su zrak. Zelena, plava i crvena ispunile su mi oči, dok su se poput neonskih štitova lijepile za svaku osobu.

Ruke oko mojeg struka su se stegnule, ali ja sam ih ignorirao, čuo sam samo kako me *Jack* doziva po imenu. Potegnuo sam još jednom i mišići su se počeli opuštati. Moje su ruke plesale preko tipkovnice, preko mojeg mikspulta.

Podigao sam pogled, gomila mi je još bila na dlanu.

Uvijek je bila.

Za oko mi je zapela djevojka u sredini kluba. Duga smeđa kosa začešljana s lica. Ljubičasta haljina s visokim izrezom oko vrata. Bila je odjevena drukčije od ostalih. Boja koja ju je okruživala bila je drukčija od boje ljudi u tom prostoru – nježna ružičasta i boja lavande. Mirnija. Smirenija. Namrštio sam se dok sam je promatrao. Oči su joj bile zatvorene, ali nije se micala. Samo je mirno stajala,

izgledajući kao da je posve sama među svim tim ljudima koji su se sudarali i gurali oko nje. Glava joj je bila podignuta, a lice usredotočeno.

Pojačao sam tempo i ubrzao ritam do maksimuma. Ali djevojka se nije ni pomaknula. Nije mi to bilo normalno. Inače sam sve te ljude po klubovima uvijek motao oko maloga prsta. Držao sam ih u vlasti na svakome mjestu na kojem sam nastupao. Ovdje u ovoj areni, ja sam bio lutkar, a oni marionete.

Još jedan gutljaj *Jacka* opekao mi je grlo. Ona je stajala ondje, na istome mjestu, i sljedećih pet pjesama, i samo upijala glazbu kao vodu. Ali izraz lica ostao joj je nepromijenjen. Na njemu nije bilo ni osmijeha ni euforije. Samo sklopljene oči i taj prokleti, iscrpljeni izraz.

I ona ružičasta i boja lavande, poput štita oko nje.

"Cromwelle", šapnula mi je na uho plavuša koja je plazila po meni. Prstima mi je podigla majicu i gurnula ih ispod pojasa mojih traperica. Dugi nokti spustili su se nisko, ali ja nisam skidao pogled s djevojke u haljini boje lavande.

Njezina smeđa kosa počela se kovrčati, znoj zbog svih onih koji su se tiskali oko nje počeo je djelovati. Plavuša, koja je bila na korak od toga da me povali pred očima cijeloga kluba, rastvorila mi je hlače. Pustio sam sljedeći miks, zatim zgrabio njezinu ruku, gurnuo je dalje od sebe i povukao zatvarač. Kad je opet gurnula ruku u moju kosu, zastenjao sam i obratio se liku koji je puštao glazbu prije mene. "Nick!" Pokazao sam na svoj mikspult. "Pazi mi na ovo. I nemoj zeznuti."

Nick se zbunjeno namrštio, a zatim ugledao djevojku iza mene i nasmiješio se. Uzeo mi je slušalice i pomaknuo se kako bi provjerio reproducira li se moja playlista. Steve, vlasnik kluba, uvijek bi pustio nekoliko djevojaka iza podija.

Ja to nikada nisam tražio, ali nisam ni odbijao. Zašto bih odbio zgodnu curu koja je spremna na sve?

Pokupio sam svoj viski s poda, a plavuša je pritisnula usne na moje, povlačeći me za majicu bez rukava sa slikom *Creamfieldsa*. Otrgnuo sam usne od njezinih i zamijenio ih viskijem. Plavuša me povukla na mračno mjesto iza podija. Spustila se na koljena i ponovo se bacila na moj rasporak. Zatvorio sam oči kada je počela obavljati posao.

Nastavio sam piti, naslonivši glavu na zid iza sebe, i pokušao se natjerati da nešto osjetim. Spustio sam pogled, gledajući plavu kosu kako poskakuje ispod mene. Ali zbog otupjelosti s kojom sam živio svaki prokleti dan, iznutra nisam osjećao gotovo ništa. Uz kralježnicu mi se penjao pritisak, butine su mi se stegnule, a onda je bilo gotovo.

Plavuša je ustala. Dok me gledala, oči su joj sjale. "Tvoje oči." Ispružila je prst i prešla njime oko mog oka. "Jako čudna boja. Tako tamno plave."

I bile su. Uz moju crnu kosu, uvijek su privlačile pozornost. Naravno, kao i činjenica da sam bio jedan od najzgodnijih novih DJ-eva u Europi. Dobro, možda je to imalo manje veze s mojim očima, a više s mojim imenom. Cromwell Dean – ime koje je bilo istaknuto po svim velikim klubovima i na većini najvećih glazbenih festivala.

Zakopčao sam hlače, okrenuo se i vidio Nicka kako pušta moj sljedeći miks. Zgrčio sam se kad nije izveo prijelaz onako kako bih ja učinio. Dim na plesnom podiju postao je mornarsko plav.

Ja nikada nisam imao mornarsko plavu.

Brzo sam prošao pokraj djevojke i dobacio "Hvala, ljubavi", ignorirajući je kad je prosiktala "Seronjo". Skinuo sam slušalice s Nickove glave i ponovo ih stavio na svoju.

Nekoliko dodira po tipkama poslije, i gomila je opet bila pod mojom vlašću.

Nesvjesno, moje su oči poletjele prema mjestu na kojem je prije stajala djevojka u ljubičastoj haljini.

Ali već je otišla. A s njom i nježna ružičasta i lavanda.

Otpio sam još jedan gutljaj viskija. I smiksao sljedeću pjesmu. A onda sam se jednostavno isključio.

Pijesak je bio hladan pod mojim nogama. Ovdje u Velikoj Britaniji možda je bio početak ljeta, ali to ne znači da vam se od noćnog vjetra neće smrznuti jaja čim izađete van. Držeći svoju bocu s pićem i cigarete, spustio sam se na pijesak. Zapalio sam i zagledao se u tamno nebo. Telefon mi je zazujao u džepu... opet. Zujao je cijelu noć.

Bijesan što moram pomaknuti ruku, izvadio sam mobitel. Imao sam tri propuštena poziva od profesora Lewisa. Dva mamina i još nekoliko poruka.

Mama: Profesor Lewis opet te pokušava dobiti. Što ćeš učiniti? Molim te nazovi me. Znam da si uznemiren, ali radi se o tvojoj budućnosti. Imaš dar, sine. Možda je ove godine vrijeme za novi početak. Nemoj ga propustiti zato što se ljutiš na mene.

Poludio sam od bijesa. Htio sam baciti mobitel u prokleto more i gledati kako tone na dno, zajedno sa svim ovim zbrkanim sranjem u mojoj glavi, ali onda sam vidio da mi je i profesor Lewis poslao poruku.

Lewis: Ponuda još uvijek vrijedi, ali trebam odgovor do idućeg tjedna. Imam sve što mi treba za transfer, osim Vašeg odgovora. Imate izniman talent, Cromwelle. Nemojte ga potratiti. Ja Vam mogu pomoći.

Spustio sam mobitel pokraj sebe i utonuo natrag u pijesak. Pustio sam da mi nalet nikotina ispuni pluća i zatvorio oči. Dok su mi se kapci spuštali, čuo sam tihu glazbu kako svira negdje u blizini. Klasičnu. Mozarta.

Moj pijani um odmah je odlutao u vrijeme kada sam bio dijete...

"Što čuješ, Cromwelle?" upitao me otac.

Zatvorio sam oči i slušao skladbu. Boje su mi plesale pred očima. "Klavir. Violine. Violončela..." Duboko sam udahnuo. "Čujem crvenu, zelenu i ružičastu."

Otvorio sam oči i pogledao oca. Sjedio je na mojem krevetu i zurio u mene. Na licu mu je bio smiješan izraz. "Čuješ boje?" upitao je. Ali nije zvučao iznenađeno. Lice mi je planulo. Gurnuo sam glavu pod pokrivač. Otac mi ga je spustio s očiju i pomilovao me po kosi. "To je dobro", rekao je, nekim posebno dubokim glasom. "To je vrlo dobro..."

Oči su mi se naglo otvorile. Počela me boljeti ruka. Pogledao sam bocu koju sam držao u njoj. Prsti su mi bili bijeli koliko sam joj stezao vrat. Uspravio sam se i u glavi mi se zavrtjelo od količine viskija u tijelu. U sljepoočnicama mi je pulsiralo. Shvatio sam da to nije od pića nego od glazbe koja je dopirala s plaže. Odmaknuo sam kosu s lica i pogledao na desnu stranu.

Netko je bio samo nekoliko metara od mene. Zaškiljio sam u noć, koja je postajala sve svjetlija; rani izlazak ljetnog sunca omogućio je da razaznam obrise osobe. Bila je to djevojka. Djevojka umotana u deku. Telefon je ležao pokraj nje, a iz zvučnika je tiho svirao Mozartov glasovirski koncert.

Sigurno je osjetila da je gledam, jer je okrenula glavu. Namrštio sam se, pitajući se odakle mi je poznato njezino lice, a onda...

"Ti si DJ", rekla je.

Tada mi je sinulo. Bila je to djevojka u ljubičastoj haljini.

Čvršće se umotala u deku, a ja sam ponavljao u sebi njezin naglasak. Američki. Sudeći po muklom unjkanju, pretpostavio sam da je iz Biblijskog pojasa.

Zvučala je kao moja mama.

Osmijeh joj je razvukao usne kad nisam ništa rekao. Nisam baš bio razgovorljiv, osobito kad mi je želudac pun viskija, i nije me zanimalo čavrljanje s djevojkom koju ne poznajem, u četiri ujutro na hladnoj plaži u Brightonu.

"Čula sam za tebe", rekla je. Zagledao sam se u more. U daljini su plovili brodovi; njihova svjetla poskakivala su gore-dolje, poput sićušnih krijesnica. Neveselo sam se nasmijao. Sjajno. Još jedna cura koja želi povaliti DJ-a.

"Blago tebi", promrmljao sam i potegnuo iz boce, osjećajući kako mi niz grlo klizi vatra koja izaziva ovisnost. Nadao sam se da će otići, ili barem prestati s pokušajima da nastavi razgovor. Moja glava nije mogla podnijeti još buke.

"Ne baš", uzvratila je. Zbunjeno sam je pogledao i namrštio se. Gledala je u more, naslonivši bradu na ruke, prekrižene preko savijenih koljena. Deka joj je spala s ramenâ, otkrivajući ljubičastu haljinu koju sam uočio s podija. Okrenula se prema meni, nagnuvši glavu tako da joj je obraz bio položen na ruke. Prožela me vrućina. Bila je lijepa. "Čula sam za tebe, Cromwelle Deane." Slegnula je ramenima. "Odlučila sam kupiti ulaznicu kako bih te vidjela, prije nego što sutra otputujem kući."

Zapalio sam još jednu cigaretu, a ona je nabrala nos. Očito, miris joj se nije sviđao.

Na njezinu žalost. Mogla se odmaknuti. Posljednji put kad sam provjerio, Engleska je bila slobodna zemlja. Šutjela je.

Vidio sam kako me promatra. Njezine smeđe oči bile su sužene, kao da me proučava, čitajući nešto u meni što nisam želio da itko vidi.

Nitko me nikada nije smio izbliza pogledati. Zapravo, nikad im nisam ni dao priliku. Uživao sam na podiju klubova jer su tada svi bili daleko, dolje na plesnom podiju, odakle nitko nije mogao vidjeti pravoga mene. Od načina na koji me ova djevojka gledala, proradili su mi živci i osjetio sam kako mi cijelo tijelo drhturi.

Ne treba mi takvo sranje.

"Večeras su mi ga već popušili, ljubavi. Ne tražim drugu rundu."

Trepnula je. Na izlazećem suncu mogao sam vidjeti kako joj je obraze oblilo rumenilo.

"Tvoja glazba nema dušu", izlanula je. Cigareta mi je zastala na pola puta do usana. Nešto u njezinim riječima uspjelo se probiti do mojeg trbuha. Gurnuo sam to još dublje, sve dok nisam osjetio uobičajenu otupjelost.

Povukao sam dim. "Da? Pa, život je takav."

"Čula sam da si na tom podiju pravi mesija, ili nešto slično. Ali, tvoja glazba ima samo sintetičke ritmove i forsirane, repetitivne rafale tempa."

Nasmijao sam se i odmahnuo glavom. Djevojka me pogledala ravno u oči.

"To se zove EDM, elektronička plesna glazba. Nije za orkestar od pedeset muzičara." Ispružio sam ruke. "Čula si za mene. Sama si rekla. Znaš da puštam glazbu. Što si očekivala? Mozarta?" Pogledao sam njezin mobitel iz kojeg se još čuo onaj prokleti koncert.

Zavalio sam se unatrag. Iznenadio sam samoga sebe jer ni s kim nisam toliko razgovarao još od... nisam znao koliko

je vremena prošlo. Povukao sam dim i ispuhao ga iz punih pluća. "Isključi tu prokletu stvar. Hoćeš li? Tko dođavola ide slušati DJ-a s plesnom glazbom, a onda dođe na plažu i sluša klasiku?"

Djevojka se namrštila, ali isključila je glazbu. Ležao sam na hladnom pijesku zatvorenih očiju. Čuo sam lagane valove kako zapljuskuju obalu. Glava mi se ispunila svijetlo zelenom bojom. Čuo sam kako se djevojka kreće. Molio sam se da ode, ali onda sam osjetio kako se spušta pokraj mene. Svijet mi se zamračio kad su me viski i uobičajeni manjak sna počeli povlačiti u dubinu.

"Što osjećaš kad miksaš glazbu?" upitala je. Nije mi bilo jasno odakle joj to da je njezin mali intervju dobra zamisao.

Ipak, zatekao sam se kako odgovaram na pitanje. "Ništa ne osjećam." Budući da nije ništa rekla, otvorio sam jedno oko. Šutke me promatrala. Imala je najkrupnije smeđe oči koje sam ikada vidio. I tamnu kosu, začešljanu s lica u konjski rep. Pune usne i glatku kožu.

"Onda je to problem." Nasmiješila se, ali osmijeh je djelovao nekako tužno. Sažaljivo. "Najbolja glazba mora se osjećati. Mora je osjećati i njezin autor i onaj tko je sluša. Svaki dio, od stvaranja do uha, mora biti umotan u osjećaje." Neki čudan izraz prešao joj je preko lica, ali odnio me vrag ako sam znao što znači.

Njezine su mi riječi bile poput noža zabodenog u prsa. Nisam očekivao tako oštar komentar. A nisam očekivao ni ranu koju mi je zadala ravno u srce. Kao da je uzela mesarski nož i prorezala mi dušu.

Osjetio sam neodoljivu potrebu da ustanem i pobjegnem. Da iščupam iz sjećanja njezinu ocjenu moje glazbe. Ali umjesto toga usiljeno sam se nasmiješio i otrovnim glasom

rekao: "Vrati se kući, mala Dorothy. Vrati se tamo gdje glazba nešto znači. Gdje je čovjek *osjeća*."

"Dorothy je bila iz Kansasa." Skrenula je pogled. "Ja nisam."

"Onda se vrati tamo odakle si. Dovraga!" prasnuo sam. Prekriživši ruke na prsima, spustio sam se na pijesak. Zatvorio sam oči i pokušao ignorirati hladni vjetar, koji se podizao i šibao me po koži, kao i njezine riječi koje su me još ubadale u srce.

Nisam dopuštao da me takve stvari pogode. Ne više. Samo mi je trebalo malo sna. Nisam se želio vratiti u maminu kuću u Brightonu, a moj stan u Londonu bio je predaleko. Nadao sam se da me murja neće pronaći i otjerati s plaže.

Zatvorenih očiju, rekao sam: "Hvala na ponoćnoj kritici, ali kao najveća europska DJ zvijezda u usponu, s najboljim svjetskim klubovima koji me mole da im dođem na mikspult – i to s devetnaest godina – mislim da ću ignorirati tvoje opsežne bilješke i nastaviti živjeti svojim slatkim jebenim životom."

Djevojka je uzdahnula i više ništa nije rekla.

Sljedeće čega se sjećam bilo je kako mi sunce pali oči. Trgnuo sam se kad sam ih otvorio. Kričanje galebova što su letjeli uokolo, udarilo mi je u glavu. Sjeo sam i vidio da je plaža prazna, a sunce visoko na nebu. Prešao sam rukom preko lica i zastenjao zbog mamurluka koji je počinjao. Želudac mi je zakrulio, željan pravog engleskog doručka, s obilnim šalicama crnog čaja.

Dok sam ustajao, nešto mi je palo s krila. Na pijesku do mojih nogu ležala je deka. Ona koju sam vidio pokraj Amerikanke u ljubičastoj haljini.

Ona u koju je sinoć bila umotana.

Podigao sam je. Lagani miris doplovio mi je u nosnice. Sladak. Zarazan. Osvrnuo sam se oko sebe. Djevojke nije bilo.

Ostavila je deku. Ne, pokrila me njome. *Tvoja glazba nema dušu.* Sjetivši se tih riječi, u trbuhu mi se javio snažan osjećaj stezanja. Otjerao sam ga, kao i sve drugo što je izazivalo bilo kakve osjećaje. Zaključao sam ga duboko unutra.

I onda se odvukao kući.